

UNA ALTRA VEU

Un relat de: [MariaM](#)

Havia arribat amb el tren de Sarrià fins l'estació de Reina Elisenda. Una vegada més durant aquell hivern, havia restat a l'aixopluc, a l'entrada d'un edifici del passeig de la Bonanova, just davant d'un altre de més modern on, si no anava errada, arribaria ell. Hi entraria pel garatge i no ho faria sol.

El rellotge del campanar de l'església de Sant Vicenç de Sarrià, aviat anunciaria les set del capvespre. No li calia mirar el que assenyalava el Rolex que duia al canell.

Feia quatre, cinc diumenges que es repetia l'acció, comparable al dia de la marmota, es deia. El seu pelegrinatge havia començat a la tardor, la temperatura era més suau i la gent passejava, xino-xano, gaudint de la bonança.

Ara anaven més abrigats i més apressats, per tal d'arribar puntuals a missa abans no sonessin les campanes electròniques. També ella sentia el fred i s'havia aixecat el coll del seu abric llarg de color verd fosc, fosc com els pensaments que la retenien allà immobilitzada.

L'espera l'asfixiava; la tarda era més trista, si cal, que les altres que havia viscut en les mateixes condicions. En la situació d'avui, però, hi ha un convidat d'excepció. Si bé en les ocasions anteriors era allà per verificar que els rumors incontrolats que la trasbalsaren no eren certs, ara que havia caigut dels seus ulls el bel que la cegava, sentia com els dubtes es feien fonedissos, talment, com la fe que tenia en ell. Ho sentia alhora que, un cop més, el cotxe s'havia aturat davant la porta del garatge. No es podia negar a l'evidència: els dos somreien, el seu marit i la Dolors, amiga d'ella i amant d'ell.

Buf. Quina vulgaritat! El convidat d'excepció havia pres la veu. Feia temps que ho intentava, però ella el defugia, no abans de comprovar la veracitat de l'engany del seu marit; després que ell li digués que, per raons de feina, es clar, uns dies a la setmana hauria de ser fora, a l'estranger.

Aquella tarda singularment trista, seria la darrera. Deixà d'escoltar la petita silenciosa veu que l'havia acompanyada sempre, a ella la dolça, la comprensiva, l'enamorada, la crèdula i donà pas a l'altra veu que des del seu interior l'assetjava.

Creia fermament que prou ho havia de dir la vida, però en aquells moments que li costava respirar i que sentia, a la vida, pesant com una llossa damunt seu, va prendre la decisió de col·laborar, de donar una empenteta als avatars, a favor seu, per suposat.

La veu de la ràbia emergí triomfant i s'apoderà del seu estat d'ànim. La transformació fou immediata, tant com les idees que fluïen com a resposta a la nova situació que no estava disposada a tolerar. Tot plegat era tan grotesc i tan mediocre, que no ho aguantaria més. Ben mirat no li volia cap mal letal, però... I tot apartant-se les llàgrimes i els mocs del rostre, ho planificà.

Dos dies abans que a ell li toqués "viatjar", li proposà d'anar a sopar a un dels restaurants que els agradava força. I havia arribat el dia. Precedits pel màitre; caminen cap a la taula que han reservat; els segueixen mirades encuriosides unes i admirades d'altres, cap d'indiferent, perquè joves i elegants formen una parella de les que es fan mirar.

Llum tènue, flors, tovalles de fil, copes de cristall... No hi falta de res. Els hi han presentat les cartes que s'afanyen a comentar; mentre, ell no deixa de fer llambregades al rellotge, Rolex com el d'ella, però d'or.

Han seleccionat els plats quan ell, correcte, s'excusa, li cal sortir un moment. Naturalment! També natural, ella aprofita l'absència per treure de la bossa la polvorera i, ben discretament una petita... Ha sonat un tret i, de sobte, del darrere d'un estor, a l'entrada del menjador i ben a prop de la seva taula, cau abatut el seu marit.

Sorpresa, cridadissa, avalots i, enmig de tot l'enrenou, ella ha guardat la petita ampolleta dintre la bossa, abans de desmaiar-se.

En foren dos els delinqüents; n'atraparen un però l'altre, de moment s'havia escapolit, amb el rellotge d'or. Certament, prou ho ha de dir la vida.